

a wyłącznym dystrybutorem mającym siedzibę w Belgii — Dopuszczalność uregulowania krajowego przewidującego właściwość sądów wyłącznego dystrybutora niezależnie od miejsca siedziby udzielającego prawa do sprzedaży

Sentencja

- 1) Artykuł 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy pozwany ma siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie siedziby sądu, przed którym zawisł spór, stoi on na przeszkodzie stosowaniu krajowego przepisu jurysdykcyjnego takiego, jaki jest zawarty w art. 4 loi du 27 juillet 1961 relative à la résiliation unilatérale des concessions de vente exclusive à durée indéterminée (ustawy z dnia 27 lipca 1961 r. dotyczącej jednostronnego rozwiązywania umów na sprzedaż wyłączną na czas nieokreślony), zmienionej przez loi du 13 avril 1971 relative à la résiliation unilatérale des concessions de vente (ustawę z dnia 13 kwietnia 1971 r. dotyczącą jednostronnego rozwiązywania umów na sprzedaż wyłączną).
- 2) Artykuł 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że przepis jurysdykcyjny przewidziany w tiret drugie tego przepisu w odniesieniu do sporów dotyczących umów świadczenia usług znajduje zastosowanie w przypadku powództwa, w którym powód mający siedzibę w danym państwie członkowskim powołuje się wobec pozwanego mającego siedzibę w innym państwie członkowskim na prawa wywodzące się z umowy na sprzedaż wyłączną, co wymaga, aby wiążąca strony umowa zawierała szczególne postanowienia dotyczące dystrybucji przez wyłącznego dystrybutora towarów sprzedawanych przez udzielającego prawa do sprzedaży. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, czy jest tak w okolicznościach zawisłego przez nim sporu.

(¹) Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Transnational Company „Kazchrome” AO, ENRC Marketing AG przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Euroalliances

(Sprawa C-10/12 P) (¹)

(Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 172/2008 — Przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chin, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji — Częściowy przegląd okresowy — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Art. 3 ust. 7 — Znane czynniki — Szkoda poniesiona przez przemysł Unii — Związek przyczynowy)

(2014/C 52/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Transnational Company „Kazchrome” AO, ENRC Marketing AG (przedstawiciele: adwokaci A. Willems i S. De Knop)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik, G. Berrisch, Rechtsanwalt)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. van Vliet i S. Thomas, pełnomocnicy), Euroalliances (przedstawiciele: adwokaci J. Bourgeois, Y. van Gerven i N. McNelis)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 25 października 2011 r. w sprawie T-192/08 Transnational Company „Kazchrome” AO i ENRC Marketing AG przeciwko Radzie, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności w części rozporządzenia Rady (WE) nr 172/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 55, s.6)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Transnational Company „Kazchrome” AO i ENRC Marketing AG zostają obciążone kosztami postępowania.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.
- 4) Euroalliances pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin — Niemcy) — Rahmanian Koushaki przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-84/12) (¹)

(Przebieg wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 — Artykuł 21 ust. 1, art. 32 ust. 1 i art. 35 ust. 6 — Procedury i warunki wydawania wiz jednolitych — Obowiązek wydania wizy — Ocena ryzyka nielegalnej imigracji — Zamiar opuszczenia terytorium państw członkowskich przez osobę ubiegającą się o wizę przed wygaśnięciem terminu ważności wizy, o którą osoba ta występuje — Poważne wątpliwości — Swoboda uznania organów właściwych)

(2014/C 52/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rahmanian Koushaki